

TRẦN MA ĐẠO NHÂN
TRUYỆN

user59211731

Mục lục

- [Chương I: Thất Sơn Đạo Nhân](#)
- [Chương II: Ông "Già" Núi Cấm](#)
- [Chương III: Ma Da Rạch Miễu Can](#)
- [Chương 4: Ma Da Rạch Miễu Can \(tiếp theo\)](#)
- [Chương 5: Con Ma "Bí Ẩn"](#)
- [Chương 6: Truy Tìm Dấu Vết](#)
- [Chương 7: Lộ Diện](#)
- [Chương 8: Giúp Quỷ Sống Chống Quỷ Chết](#)
- [Chương 9: Ở Hiền Gặp Lành - Gieo Gió Gặt Bão](#)
- [Chương 10: Cuộc Hành Trình Mới](#)
- [Chương 11: Quỷ Hút Máu](#)
- [Chương 12: Truyền Thuyết Quỷ Hút Máu](#)
- [Chương 13: Bế Tắc](#)
- [Chương 14: Manh mối bất ngờ](#)
- [Chương 15: Người Bí Ẩn](#)
- [Chương 16: Người Bí Ẩn \(Tiếp theo\)](#)
- [Chương 17: Máu lại đổ](#)
- [Chương 18: Gặp Mặt](#)
- [Chương 19: Chuẩn Bị](#)
- [Chương 20: Trận Chiến Đêm Trăng](#)
- [Chương 21: Trận Chiến Đêm Trăng \(tiếp theo\)](#)
- [Chương 22: Bức thư bí ẩn](#)
- [Chương 23: Kẻ Giấu Mặt](#)
- [Chương 24: Hội Cửu Thần](#)
- [Chương 25: Trao Đổi](#)
- [Chương 26: Ma Kiếm - Vào Hang Cọp](#)
- [Chương 27: Ma Kiếm - Trận Cuối](#)

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương I: Thất Sơn Đạo Nhân

An Giang những năm 90 của thế kỉ 19, khi Thực dân Pháp bắt đầu tiến hành thành lập bộ máy cai trị thuộc địa. Chúng tiến hành bắt bớ, đàn áp các cuộc nổi dậy của nhân dân Nam kỳ nói chung, An Giang nói riêng. Trai tráng thì bị bắt đi lính, đàn bà phụ nữ thì bị bắt vào làm tại các đồn điền cao su. Những sĩ phu yêu nước bấy giờ người thì bị giết chết trong các cuộc truy lùng, người thì bị bắt bớ, tra tấn dã man trong các nhà ngục, số ít thoát được khỏi những lần vây bắt ấy thì rủ nhau trốn tại vùng rừng núi Thất Sơn - Vùng đất thiêng của những đạo sĩ pháp thuật cao thâm với năng lực siêu nhiên được người dân hết mực tôn sùng. Họ tuy là người tu đạo, vốn không màng chuyện chính sự quốc gia, tuy nhiên trước tình cảnh những người dân lành bị đàn áp, áp bức đến cùng cực ấy họ cũng không thể nào mà đứng đưng khoanh tay nhắm mắt.

Một trong số đó có ông Bảy hay còn gọi là thầy Bảy tu đạo ở dưới chân Ngũ Hồ Sơn, thường ngày hành đạo bốc thuốc cứu người, trừ tà, trục vong. Ngoài ra ông còn nức tiếng bốn phương với môn công phu "Kim cương thân" đao kiếm bất phạm. Cả cái đất An Giang ít nhiều đều biết tiếng tăm Thầy Bảy Thất Sơn. Thầy Bảy dựng 1 cái am lớn dưới chân núi Ngũ Hồ Sơn, nuôi trên dưới hơn 50 đệ tử, chân truyền có, theo phụ việc cũng có, nhìn chung có thể nói đây là một Đạo phái khá lớn ở đất Thất Sơn này. Những ngày gần đây, Pháp lùng bắt lính gắt quá nhiều người phải dắt díu cả gia đình lánh nạn tại vùng Thất Sơn hẻo lánh này. Thầy Bảy cho dựng thêm hơn chục căn chòi lớn nhỏ sau am làm chỗ trú chân tạm bợ cho những người tị nạn ấy.

Chưa được bao lâu, vào một buổi sáng cuối tháng ba, 1 tên thiếu úy dẫn 1 tiểu đoàn lính Pháp kéo đến trước Ngũ Hồ Đạo Quán của Thầy Bảy. Tên thông dịch đứng ra phía trước coi bộ ra oai lắm:

- Hôm nay có Thiếu Úy Bi-Tơ đến chơi, mà sao Thầy Bảy không ra tiếp đón là thế nào. Ê thằng nhỏ, vô gọi lão già Bảy ra đây cho Thiếu Úy nói chuyện. - Hăn hất hàm bảo 1 đệ tử của thầy Bảy

- Bẩm quan lớn, Sư phụ lên núi hái thuốc chưa về. Có chuyện gì xin hẹn lại hôm sau ạ!

- A! Thằng này láo - Hăn nói dứt câu thì giơ chân đạp vào người anh đệ tử rồi to giọng quát

- Hôm nay, thằng già Bảy không ra thì Thiếu Úy có lệnh đốt sạch cái am rách này.

Hơn chục đệ tử của Thầy Bảy đứng đó, tay lăm lăm nắm đấm, ra bộ chuẩn bị có đánh nhau to. Bỗng bên trong nhà có tiếng nói ra.

- Ấy chết, Bần đạo vừa đi hái thuốc trên núi về! Không kịp đón tiếp ngài Thiếu Úy đây, thật thất lễ quá

Thầy Bảy vận một bộ bà ba màu nâu, tóc đã 2 màu tựa hồ phần trắng gấp hai lần phần đen! Nở một nụ cười để lộ khuôn mặt chần chịt vết chân chim và những đường lằn tuổi tác của một ông lão năm nay đã ngoài 70.

- Thằng Hai đâu, còn không mau mời ngài Thiếu Úy và anh thông dịch đây vào nhà mà uống nước.

Trong gian chính giữa của Ngũ Hồ Đạo Quán, gã Thiếu Úy Pháp ngồi chiếm chệ trên cái ghế ở chính giữa gian phòng - chỗ mà chỉ có chường môn hoặc các vị cao nhân mới được ngồi. Còn tên thông dịch thì đứng kế

bên với vẻ mặt hách dịch kể từ lúc xuất hiện đến bây giờ. Thầy Bảy ngồi trên một chiếc ghế mây gần đó lên tiếng mở lời.

- Thưa Thiếu Úy, chẳng hay ngài đường xá xa xôi đến cái am cũ kĩ của Bàn Đạo này có việc chi? Hay vì ngài muốn thử ly trà ngon từ Thất Sơn chúng tôi?

- Đừng nhiều lời! Thiếu Úy đây nghe được tin mật báo, rằng ông chứa chấp lũ phản loạn và trốn lính, hôm nay Thiếu Úy Bi-tơ đến đây là để hỏi tội ông đó! - Tên thông dịch hăn giọng rắn đẽ.

Cặp mắt thầy Bảy như nhú lại, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười mỉm

- Ấy chết, Đạo quán chúng tôi trước giờ chỉ lấy việc bốc thuốc cứu người làm kế sinh nhai, Sao dám mạo phạm đến pháp quyền cơ chứ. Những người trong Đạo quán trừ đệ tử của Bàn đạo ra thì đều là những bệnh nhân bị bệnh nặng cả. Mong ngài Thiếu Úy soi xét cho.

- Này lão già, ngài Thiếu Úy thấy ông cũng có nhiều đệ tử đủ tuổi đi lính rồi đó, lão đã nói không phạm pháp quyền thì cũng phải biết làm gì cho phải rồi chứ?

- Đệ tử của Đạo quán toàn là trẻ em chưa đủ tuổi đinh, sao mà sung lính cho đặng?

- Lão rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, lão có tin cả tiểu đoàn ngoài kia sẽ san bằng cái am nát này không? Còn không mau giao nộp bọn phản loạn, đưa bọn đồ đệ của lão sung lính, vậy mới gọi là vẹn toàn đạo lí chánh nghĩa quốc gia.

Mặt Thầy Bảy bấy giờ sầm lại, hai bàn tay nắm chặt ấn mạnh lên đùi.

- Mà, mà ép người quá đáng thì đừng trách tao liều một phen sống mái, lão này sống cũng đã quá thất thập, chết cũng không có gì phải nuối tiếc.

Bông gã người Pháp quay ra nói gì đó với tên thông dịch, hần cười ra bộ nham hiểm lắm rồi quay ra

- Này lão, Thiếu Úy đây xem ra vẫn còn muốn cho lão một con đường sống. Nghe nói lão có da thịt dao kiếm đâm không thủng, Thiếu úy đây muốn đánh cược với lão một bận, lão có chấp nhận không?

- Cược thế nào? - Thầy Bảy bây giờ khuôn mặt đã đầy vẻ nghiêm nghị

- Đừng vội, đừng vội. Thiếu Úy đây sẽ dùng vũ khí của Tây Dương thử lên người lão, nếu lão chịu được một viên thì coi như ngài Thiếu Úy sẽ tha cho cái am rách của lão.

Thầy Bảy lúc này thật sự rối rắm lắm, công phu của ông cũng không phải là loại hư danh, đao kiếm ông đều đã kinh qua, không thành vấn đề với môn công phu ấy, nhưng còn súng ống Tây phương thì trước giờ chưa thử bao giờ. Thôi, giờ không còn đường lùi rồi. Thầy Bảy chật lưỡi

- Được, tôi cũng muốn thử xem súng Tây có gì lợi hại.

Giữa cái sân rộng trước am, cả Tây cả ta gần trăm người đứng nghệt cả. Thầy Bảy bây giờ đã cởi chiếc áo bà ba ra, để lộ thân thể cường tráng mặc dù đó là của một lão quá 70 tuổi. Còn gã Thiếu Úy kia thì rút cây súng lục trong túi đeo ra lau lau coi bộ chăm chút tỉ mỉ lắm. Những người trốn nạn ở những căn chòi cũng kéo ra đông nghịt khắp sân để chứng kiến công phu thầy Bảy.

Trời bây giờ cũng đã quá trưa, thầy Bảy mình cởi trần, vận khí hồi lâu. Ánh mắt hiền từ mà tinh anh đến lạ.

- Đâu, cho ta thọ giáo súng Tây xem nào! Thầy Bảy lớn giọng

Gã Thiếu Úy liếc nhìn khẩu súng rồi nhìn vào Thầy Bảy cả nở một nụ cười khả ố. Rồi hắn quay ra lăm bắm 1 tràng tiếng Tây với tên thông dịch. 2 tên gật gù ra vẻ như đắc ý lắm.

Khẩu súng lục chia thẳng vào Thầy Bảy, còn ông thì nhìn chăm chăm vào họng súng chẳng có chút mảy may sợ sệt.

- Đoàn

Tiếng súng vang lên làm mọi người xung quanh giật bắn mình dẫu đã chuẩn bị cho âm thanh ấy từ trước. Viên đạn bay ra từ nòng súng hướng thẳng vào ngực thầy Bảy. Nhưng kìa, viên đạn vừa chạm vào da thịt thì như có một thế lực vô hình nào đó chặn lại, viên đạn rơi ngay xuống đất trước cặp mắt ngỡ ngàng của gã Thiếu Úy và tên thông dịch, còn đệ tử của thầy Bảy cùng những người dân ở đó thì hò reo hoan hô trước pháp lực của ông. Thầy Bảy thu thế tấn lại, thở hắt ra một hơi như vừa từ cõi chết trở về, mồ hôi lã tã trên trán nhưng miệng ông nở một nụ cười sáng khoải hướng về phía tên Thiếu Úy kia rồi quay ra lấy lại cái áo bà ba trên tay đệ tử để mặc lại....

Đoàn.... Đoàn Đoàn

3 tiếng súng khô khốc vang lên, Thầy Bảy tay run run, mắt long sòng sọc cúi xuống ngực mình. Ba lỗ đạn găm thẳng vào ngực, máu tứa ra ào ạt.... Thầy Bảy chỉ kịp nhìn đến đấy rồi phục xuống đất. Phía sau lưng khẩu súng vẫn còn trên tay và nụ cười nham hiểm của tên Thiếu Úy.

- Thằng thầy bùa già chết rồi, lính đâu bắt hết bọn phản loạn cùng mấy thằng đệ tử lớn của lão. Thằng nào chống lại cứ bắn tại chỗ! - tên thông dịch hét lớn kèm theo những tràng cười to.

Đám đệ tử của Thầy Bảy liên hồi kêu tên sư phụ, người thì chạy lại sống mái với toán lính, người thì xốc thầy Bảy lên vai

- Đi lên núi Cấm, lên núi Cấm gặp thầy Lĩnh, mau.... mau lên !

Tiếng người hét, người la chen lẫn với tiếng súng, tiếng đánh nhau náo loạn cả một khu. Thật là thê lương sâu thẳm....

Hãy để lại nhận xét và đánh giá của bạn về bộ truyện này nhé, Chương II sẽ ra mắt trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương II: Ông "Già" Núi Cấm

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương III: Ma Da Rạch Miếu Can

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ma Da Rạch Miếu Can (tiếp theo)

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Con Ma "Bí Ẩn"

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Truy Tìm Dấu Vết

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Linh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lộ Diện

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giúp Quỷ Sống Chống Quỷ Chết

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ở Hiền Gặp Lành - Gieo Gió Gặt Bão

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cuộc Hành Trình Mới

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quỷ Hút Máu

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Truyền Thuyết Quỷ Hút Máu

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bế Tắc

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Manh mối bất ngờ

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Bí Ẩn

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không tìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Người Bí Ẩn (Tiếp theo)

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Máu lại đổ

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không tìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gặp Mặt

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chuẩn Bị

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trận Chiến Đêm Trăng

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trận Chiến Đêm Trăng (tiếp theo)

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bức thư bí ẩn

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kẻ Giấu Mặt

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hội Cử Thần

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trao Đổi

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ma Kiếm - Vào Hang Cọp

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờ đẫn buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờ đẫn buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

TRẦN MA ĐẠO NHÂN TRUYỆN

Trần Nguyễn Minh Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ma Kiếm - Trận Cuối

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thăng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thăng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thăng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

Table of Contents

Mục lục

Chương I: Thất Sơn Đạo Nhân

Chương II: Ông "Già" Núi Cấm

Chương III: Ma Da Rạch Miễu Can

Chương 4: Ma Da Rạch Miễu Can (tiếp theo)

Chương 5: Con Ma "Bí Ẩn"

Chương 6: Truy Tìm Dấu Vết

Chương 7: Lộ Diện

Chương 8: Giúp Quỷ Sống Chống Quỷ Chết

Chương 9: Ở Hiền Gặp Lành - Gieo Gió Gặt Bão

Chương 10: Cuộc Hành Trình Mới

Chương 11: Quỷ Hút Máu

Chương 12: Truyền Thuyết Quỷ Hút Máu

Chương 13: Bể Tắc

Chương 14: Manh mối bất ngờ

Chương 15: Người Bí Ẩn

Chương 16: Người Bí Ẩn (Tiếp theo)

Chương 17: Máu lại đổ

Chương 18: Gặp Mặt

Chương 19: Chuẩn Bị

Chương 20: Trận Chiến Đêm Trăng

Chương 21: Trận Chiến Đêm Trăng (tiếp theo)

Chương 22: Bức thư bí ẩn

Chương 23: Kẻ Giấu Mặt

Chương 24: Hội Cứu Thần

Chương 25: Trao Đổi

Chương 26: Ma Kiếm - Vào Hang Cọp

Chương 27: Ma Kiếm - Trận Cuối